ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **4 VIP, s.r.o.** se sídlem Velké Kunratické 1362/29, Praha - Kunratice, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Charvátova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2010, č. j. 57 Ca 85/2009 - 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2010, č. j. 57 Ca 85/2009 – 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 22. 12. 2010, č. j. 57 Ca 85/2009 - 59, zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň (dále jen „stěžovatel“) ze dne 20. 8. 2009, č. j. 6889-02/09-1601-21, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary (dále jen „celní úřad“) ze dne 27. 5. 2009, č. j. 4592-3/2009-086100-021, kterým byla žalobci (dále jen „účastník řízení“) uložena podle ust. § 135c odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., ve znění účinném ke dni 27. 5. 2009, (dále jen „zákon o spotřebních daních“) pokuta za porušení ustanovení § 133 odst. 1 způsobem uvedeným v § 135c odst. 2 zákona o spotřebních daních a podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních uloženo propadnutí 16 949 kusů lihovin ve spotřebitelském balení, 13 300 g tabáku ve spotřebitelském balení a 302 352 kusů cigaret zajištěných Celním úřadem Praha D1 rozhodnutími o předběžném opatření č. j. 4389-3/2009-176800-032 a č. j. 5004-3/2009-176800-032, a to tak, že uložená pokuta ve výši 200 000 Kč byla snížena na částku 100 000 Kč a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že znění ust. § 134 a § 135d zákona o spotřebních daních může navozovat nesprávnou představu o jakési automatičnosti rozhodnutí o propadnutí zboží zajištěného při kontrole podle ust. § 134 zákona o spotřebních daních, tj. že správní orgán při kontrole „zjistí" lihoviny a tabákové výrobky, tyto zajistí a následně rozhodne o jejich propadnutí. Právní závěr, že lze zajistit i tabákové výrobky a lihoviny, u kterých byla splněna daňová povinnost, je však nesprávný. Ust. § 135d odst. 1 a § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních totiž nelze vykládat odděleně od ostatních ustanovení citovaného zákona, zejména části prvé označené „obecná ustanovení". V obecných ustanoveních zákona o spotřebních daních se nachází také ust. § 42 označený „zajištění, propadnutí a zabrání vybraných výrobků a dopravních prostředků". Toto ustanovení stanoví obecný rámec určující okruh zboží, které podléhá zajištění. Hovoří-li tudíž zákon o spotřebních daních v některých ustanovení o zajištění, jak je tomu i v případě ust. § 134 odst. 2, nelze zajistit jiné výrobky než výrobky uvedené v ust. § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních. Stěžovatel, a ani celní úřad, netvrdil, že by se v případě zboží, o jehož propadnutí bylo rozhodnuto, jednalo o zboží vymezené v ust. § 42 odst. 1 či 2 zákona o spotřebních daních. Nerozporovali ani tvrzení účastníka řízení, že se jedná o zboží, u něhož byla splněna daňová povinnost. Za této situace nelze dospět k jinému závěru, než že správní orgány nebyly oprávněny toto zboží vůbec zajistit, natož následně rozhodnout o jeho propadnutí.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž namítal, že krajský soud pochybil při posouzení právní otázky týkající se možnosti uložení propadnutí zboží, konkrétně při vyslovení právního názoru, že ust. § 42 odst. 1, 2 zákona o spotřebních daních stanoví taxativní a nepřekročitelný výčet vybraných výrobků, které lze podle zákona o spotřebních daních zajistit. Citované ustanovení sice podává výčet skutkových podstat, při jejichž naplnění lze vybrané výrobky podle zákona o spotřebních daních zajistit, avšak tento výčet není uzavřený. Výslovně právě ust. § 134 odst. 2 ve spojení s § 134 odst. 1 a § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních obsahuje další skutkovou podstatu opravňující k zajištění vybraných výrobků. Lihoviny a tabákové výrobky mohou být zajištěny (podle ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních) proto, že při provádění kontroly (podle ust. § 134 odst. 1 zákona o spotřebních daních) zaměřené na dodržování zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků (daného ust. § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních) jsou lihoviny a tabákové výrobky prodávány na místech, kde je to zákonem zakázáno. Jestliže by bylo k zajištění třeba vždy splnit i hmotněprávní podmínku stanovenou v ust. § 42 odst. 2, ev. § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních, proběhlo by vždy v celém rozsahu zajištění podle těchto ustanovení. Pak by ovšem oprávnění k zajištění podle ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních a celé návazné ust. § 135d zákona o spotřebních daních upravující následný postup při nakládání se zajištěnými vybranými výrobky bylo po celou dobu jejich účinnosti obsoletní a racionalita takové úpravy by postrádala smysl. Racionální zákonodárce totožné či obdobné postupy nenormuje dvakrát (vedle sebe) pro jedinou situaci (skutkovou podstatu). Krajský soud opomněl posoudit rozdílný účel (teleologii) předmětných ustanovení. Totiž, že účelem zajištění podle ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních je zajistit vybrané výrobky, u kterých je podezření na to, že nejsou zdaněné a že smyslem zajištění podle ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních je zajistit vybrané výrobky, konkrétně lihoviny a tabákové výrobky, u kterých byl porušen zákaz prodeje na vymezených místech. Krajský soud tak jinými slovy říká, že zajištění výslovně upravené podle ust. § 134 odst. 2 zákona o

spotřebních daních tento účel nemá a jeho jediným účelem je ve shodě s účelem ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních zajistit vybrané výrobky, u kterých je podezření na to, že nejsou zdaněné. Podle stěžovatele lze i na rozhodovací praxi soudů dokumentovat, že předmětný právní názor krajského soudu je překvapivý a chybný a že smyslem zajištění podle ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních je skutečně zajistit vybrané výrobky (lihoviny a tabákové výrobky), u kterých byl porušen zákaz prodeje na vymezených místech, a nikoli jen zajistit vybrané výrobky nezdaněné. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64. Z důvodu účinnější realizace kontrolních mechanizmů, ve smyslu části třetí zákona o spotřebních daních, je žádoucí, aby lihoviny a tabákové výrobky, jako rizikové komodity (z hlediska daňových úniků) byly prodávány mimo tržnice (tržiště) a pouze na místech, které splňují technické požadavky na územní, účelové a stavebnětechnické řešení staveb a které jsou zkolaudovány k prodeji zboží nebo poskytování hostinských služeb. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v jeho případě postrádá sankce atribut proporcionality vzhledem k provinění spočívajícímu v pouhém prodeji značených alkoholických a tabákových výrobků v prostorách nezkolaudovaných pro takový účel. Na jedné straně je jeho povinností prodávat výrobky v prostorách, které jsou k tomu stavebně technicky přizpůsobeny, tedy aby byla zabezpečena především jakási „kulturnost“ prodeje, a na druhé straně však jde o zboží nabyté legálním způsobem, u kterého byla prokazatelně splněna daňová povinnost. Kromě toho se jedná o zboží, které bylo zabaleno v neprodyšných obalech a nejedná se o žádný volně přístupný materiál, který by mohl jakkoliv ohrožovat věci či osoby. Hodnota zboží, které bylo celními úředníky zajištěno a u něhož bylo následně rozhodnuto o jeho propadnutí, je přibližně 3 000 000 Kč. Taková sankce je zcela nepřiměřená míře provinění a společenské nebezpečnosti jednání účastníka řízení, spočívajícího pouze v prodeji značených alkoholických a tabákových výrobků v prostoru, který nebyl stavebně technicky určen k takovému prodeji. Navíc je nutno zdůraznit, že sankce propadnutí zboží je další sankcí vedle pokuty za provinění, a to ve výši 100 000 Kč. Výše uvedeným způsobem bylo zasaženo jeho vlastnické právo zaručené v čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nepřiměřený postih (uložení pokuty, propadnutí a zničení zboží) znamená podstatné zmenšení majetku účastníka řízení a zároveň součet všech těchto postihů (následků) je nepřiměřený povaze a závažnosti deliktu. V této souvislosti účastník řízení odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. I. ÚS 416/04. Kromě zjevného excesu, kterého se dopustily celní orgány, pokud jde o míru proporcionality, tj. (ne)přiměřenosti následků vyvolaných ve sféře účastníka řízení, je zároveň zjevné, že od počátku nebyly splněny zákonné podmínky podle ust. § 42 zákona o spotřebních daních pro to, aby zboží bylo zajištěno, tím méně pak podmínky pro to, aby bylo rozhodnuto o jeho propadnutí podle § 135d odst. 1 citovaného zákona. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64 řeší primárně otázku, zda rozhodnutí o zajištění zboží je rozhodnutím předběžné povahy, které je podle ust. 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Problematiku zajištění zboží podle ust. § 134 zákona o spotřebních daních tento rozsudek zmiňuje pouze v souvislosti s posuzováním otázky předběžné povahy takového rozhodnutí a především akcentuje, že jde o tehdy platné znění zákona o spotřebních daních. Účastník řízení proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních zjistí-li celní úřad nebo celní ředitelství, že a) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 26, 30, 51, 100 a 100a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 24 a 50), b) vybrané výrobky jsou dopravovány ve větším množství (§ 4 odst. 3) bez dokladu uvedeného v § 5, c) údaje uvedené na tomto dokladu jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo d) tento doklad je nepravý, pozměněný nebo padělaný, rozhodne o zajištění těchto vybraných výrobků, popřípadě i dopravního prostředku, který je dopravuje. Podle odst. 2 citovaného ustanovení rozhodne celní úřad nebo celní ředitelství o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje ve větším množství (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně.

Podle ust. § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních jsou celní ředitelství nebo celní úřad oprávněny uložit propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2, nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval, jestliže tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní kontrolovaná osoba, nebo osoba, která tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní, je celnímu ředitelství nebo celnímu úřadu známa.

Podle ust. § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, pokud tento zákon nestanoví jinak, je na stáncích, tržištích (tržnicích) nebo místech, které nesplňují technické požadavky na územně technické, účelové a stavebně technické řešení staveb a které nejsou zkolaudovány k prodeji zboží nebo poskytování hostinských služeb, zakázáno prodávat lihoviny a tabákové výrobky.

Podle § 134 odst. 1 zákona o spotřebních daních jsou kontrolu dodržování zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků podle § 133 oprávněny provádět kontrolní orgány uvedené v § 115 odst. 1, a to obdobným postupem jako ostatní kontrolní činnost vykonávanou podle zvláštních právních předpisů, které stanoví jejich působnost. Kontrolní nález obsažený ve zprávě o kontrole se považuje pro potřeby tohoto zákona za důkaz pro řízení o přestupku nebo o jiném správním deliktu. Odst. 2 téhož ustanovení stanoví, že pokud jsou při provádění kontroly podle odstavce 2 zjištěny lihoviny a tabákové výrobky, vydá kontrolní orgán rozhodnutí o předběžném opatření, ve kterém stanoví zajištění těchto výrobků. Pokud je kontrolní činnost součástí kontroly prováděné v rámci správy daní, uplatní se postup pro zajištění věci při správě daní. Nelze-li rozhodnutí o zajištění lihovin a tabákových výrobků předat při kontrole jejich držiteli, zakládá se toto rozhodnutí jako nedoručitelné ve spise.

Podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních uloží správní orgán příslušný k projednání správního deliktu propadnutí neznačených tabákových výrobků zajištěných při kontrole podle § 115 nebo tabákových výrobků anebo lihovin zajištěných při kontrole

podle § 134, jestliže a) náleží pachateli správního deliktu a b) byly ke spáchání správního deliktu užity nebo určeny.

Především je nutno konstatovat, že při výkladu ustanovení zákona o spotřebních daních je označení první části zákona rubrikou „Obecná ustanovení“ pouze případným vodítkem při analýze systematiky zákona, ovšem obecnost či specialitu právní úpravy z pouhého názvu jednotlivých částí zákona o spotřebních daních nelze dovozovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 2 As 57/2005 – 71, publ. pod č. 1124/2007 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Z dikce ust. § 42 zákona o spotřebních daních je zcela zřejmý úmysl zákonodárce upravit zajištění a propadnutí konkrétního vyjmenovaného zboží, čili vybraných výrobků nesplňujících v odst. 1, resp. 2, tohoto ustanovení uvedené požadavky, zejména nezdaněné výrobky nebo výrobky bez dokladu osvobození od daně. Jedná se tedy ve vztahu k této specifikované skupině výrobků o ustanovení speciální, byť je zařazeno do části zákona s rubrikou „Obecná ustanovení“. Neobsahuje tedy pro účely celého zákona o spotřebních daních legislativní vymezení „zboží, jež je možno zajistit či nařídit jeho propadnutí“. Je nepochybné, že citované ustanovení upravuje pravomoc správních orgánů zajistit a rozhodnout o propadnutí zboží v těch případech, které se přímo dotýkají základního předmětu úpravy zákona o spotřebních daních, tedy placení těchto daní. Je rovněž nepochybné, že jedině toto ustanovení obsahuje komplexní úpravu procesu zajištění a případného propadnutí tzv. vybraných výrobků.

To však neznamená, že vedle skutkových podstat v ust. § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních tento zákon neobsahuje i ustanovení o dalších samostatných skutkových podstatách zajištění a propadnutí určitých věcí, přičemž jejich okruh je definován samostatně, bez přímé vazby na ust. § 42 odst. 1 a 2. Právě ust. § 133, § 134 a § 135d zákona o spotřebních daních upravují takové skutkové podstaty a s nimi související pravidla postupu celních orgánů v případě, kdy kontrolují dodržování zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků na stáncích, tržištích (tržnicích) nebo místech, které nesplňují technické požadavky na územně technické, účelové a stavebně technické řešení staveb a které nejsou zkolaudovány k prodeji zboží nebo poskytování hostinských služeb (dále jen „v nevyhovujících prostorech“) a při kontrole zjistí, že jsou v takových nevyhovujících prostorách, uváděny do oběhu alkoholické nápoje a tabákové výrobky. Na jaké výrobky se vztahuje oprávnění kontrolního orgánu k zajištění zboží vyplývá z ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních, v němž zákonodárce výslovně uvedl, že se jedná o tam definované výrobky (lihoviny a tabákové výrobky) zjištěné při kontrole podle ust. § 133. Neuvedl však, že se musí jednat jen o takovou podmnožinu uvedených výrobků, u níž nebyla zaplacena spotřební daň. Chráněný zájem je totiž v ust. § 133 a násl. zákona o spotřebních daních poněkud jiný než ten, který souvisí s oprávněními podle § 42 citovaného zákona. Zákazem prodeje lihovin a tabákových výrobků na určitých místech chce zákonodárce působit preventivně. Chce již v zárodku zamezit, byť jen možnosti toho, aby existovala obtížně kontrolovatelná místa, v nichž by se mohly prodávat vybrané výrobky, aniž by za ně byla zaplacena spotřební daň. Za tím účelem dává příslušným orgánům pravomoc zajistit, a případně nechat propadnout, všechny lihoviny či tabákové výrobky, které byly prodávány nezákonným způsobem, bez ohledu na jejich jakékoli jiné vlastnosti, zejména bez ohledu na to, zda za ně byla zaplacena spotřební daň. Na druhé straně se pravomoc podle ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních nevztahuje na

všechny vybrané výrobky, jak jsou definovány výčtem v ust. § 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, nýbrž pouze na některé z nich, a sice takové, které vzhledem k jejich povaze a míře „koncentrovanosti" hodnoty v nich (vzhledem k jejich objemu či obvyklé hodnotě, počítáno i s příslušnou spotřební daní) mohou být nezdaněné obzvláště výnosně prodávány pokoutným způsobem na místech, na kterých si to zákonodárce nepřeje. Zákonodárce tedy lihoviny a tabákové výrobky, jež je kontrolní orgán oprávněn zajistit, vymezil odkazem na ust. § 133 zákona o spotřebních daních. Těmito výrobky je tedy nutno rozumět tyto konkrétní typy výrobků, které byly uváděny do oběhu (nabízeny k prodeji) v nevyhovujících prostorách, přičemž okolnost, zda se jedná o výrobky zdaněné, anebo nikoli, je pro účely existence pravomoci zajistit je, a případně rozhodnout o jejich propadnutí, irelevantní. Navíc se pravomoc podle ust. § 134 odst. zákona o spotřebních daních nevztahuje (arg. *a contrario*) na ty z vybraných výrobků, které v definici uvedené v tomto ustanovení nejsou zmíněny, např. na minerální oleje či pivo. Jiný výklad by byl v rozporu se zřetelně jazykově jednoznačným způsobem vyjádřeným obsahem pravidla v ust. § 134 odst. 2 ve spojení s § 133 zákona o spotřebních daních, jakož i smyslem a účelem kontroly podle ust. § 133 zákona o spotřebních daních, jímž je kontrola dodržování podmínek prodeje ve výše zmiňovaném smyslu (stavební požadavky, existence kolaudačního rozhodnutí).

V rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, publ. pod č. 886/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*... (j)e zřejmé, že ustanovením § 134 odst. 2 zák. o spotřebních daních bylo kontrolnímu orgánu založeno oprávnění zasáhnout okamžitě při zjištění skutečností, nasvědčujících porušení zákazu prodeje tabákových výrobků a lihovin, tak, aby byly zajištěny věci, jež se jeví být prodávány protiprávním způsobem, a zjištěny a úředním způsobem zaznamenány informace o porušení zákona, tedy zejména o tom, kdo, kdy, kde a za jakých okolností měl protiprávní způsob prodeje provádět.*" Účastníku řízení lze dát za pravdu v tom, že v uvedeném rozsudku se Nevyšší správní soud hlouběji nezabýval otázkou, zda se pravomoc podle ust. § 134 odst. zákona o spotřebních daních vztahuje i na lihoviny či tabákové výrobky, jež byly zdaněny, nicméně z jeho právního názoru nelze na druhé straně ani dovodit, že by uvedené výrobky z možnosti uplatnit na ně zmíněnou pravomoc vyloučil. Propracovaný právní názor k uvedenému problému v citovaném rozsudku chybí proto, že tato otázka nebyla předmětem posuzování.

Lze tedy učinit závěr, že ust. § 42 a § 134 ve spojení s § 135d zákona o spotřebních daních upravují relativně samostatně postup zajištění a propadnutí určitých tam definovaných okruhů výrobků v případech, kdy dojde k naplnění dvou odlišných skupin skutkových podstat správních deliktů. Nejde (v rovině vztahu skutkových podstat) o obecné a zvláštní ustanovení, nýbrž o ustanovení navzájem v tomto ohledu rovnocenná, jejichž rozsahy se mohou za určitých okolností možná i překrývat. Ust. § 134 odst. 2 zákona o spotřebních daních obsahuje oprávnění kontrolního orgánu zajistit lihoviny a tabákové výrobky prodávané v nevyhovujících prostorách a ust. § 135d citovaného zákona upravuje oprávnění kontrolního orgánu nařídit propadnutí takto zajištěných lihovin a tabákových výrobků, jestliže náleží pachateli správního deliktu a byly ke spáchání správního deliktu užity nebo určeny. Propadnutí takto zajištěných výrobků je tedy dalším trestem vedle sankce za správní delikt ve smyslu ust. § 135c zákona o spotřebních daních.

Otázkou vzájemného vztahu procedurální úpravy zajištění a propadnutí věcí podle ust. § 132 až § 134 ve spojení s § 135d zákona o spotřebních daních na straně jedné

a procedurální úpravy podle ust. § 42 na straně druhé, jakož i otázkou subsidiární použitelnosti zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů, se Nejvyšší správní soud v této věci vůbec nezabýval, neboť to pro věc nebylo rozhodné.

S ohledem na to, že krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že celní úřad vůbec nebyl oprávněn výrobky účastníka řízení, které byly zjištěny při kontrole podle ust. § 133 zákona o spotřebních daních, zajistit a nařídit jejich propadnutí, už se nezabýval žalobní námitkou nepřiměřenosti trestu (sankce ve výši 100 000 Kč a propadnutí výrobků v hodnotě cca 3 000 000 Kč) uloženého žalobci, je třeba, aby v rozsahu této žalobní námitky napadené správní rozhodnutí přezkoumal, přičemž by se měl zabývat i ústavní konformitou takové úpravy.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

7 Afs 30/2011 - 117

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Eliškou Cihlářovou v právní věci žalobce: **4 VIP s.r.o.,** se sídlem Velké Kunratické 1362/29, Praha - Kunratice, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Charvátova 11, Praha, proti žalovanému: **Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2010, č. j. 57 Ca 85/2009 – 59,

t a k t o :

Výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 7 Afs 30/2011 - 105, **se opravuje** takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2010, č. j. 57 Ca 85/2009 - 59 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

V projednávané věci Nejvyšší soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2010, č. j. 57 Ca 85/2009 – 59 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Při vyhotovení zkráceného znění rozsudku a následně písemného vyhotovení rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti spočívající v tom, že ve výroku byl Krajský soud v Plzni mylně označen jako Krajský soud v Brně.

Podle ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu bez návrhu opravila zřejmou nesprávnost v chybném znění výroku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 24. října 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu